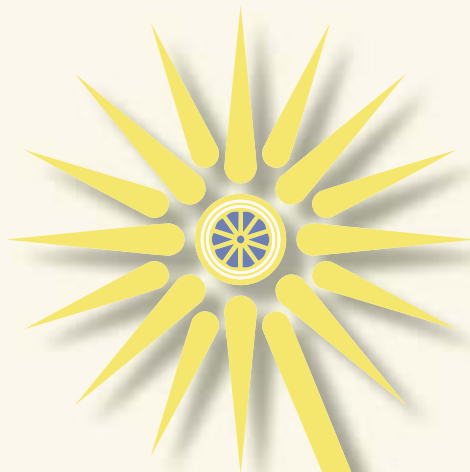

МАКЕДОНСКАТА САГА

Н

а прагот сме да ја дочекаме новата 2006 година. Како и секогаш, така и овој пат, влегуваме полни со надежи и желби дека наредната година ќе ни биде далеку подобра од оваа која помина. На тоа имаме потполно право. Се разбира, ако се има предвид онаа народната, која вели дека утрото е поумно од вечерта.

Во Новата година сите би сакале зад себе да ги оставиме многуте лоши моменти, и со грст желби да тргнеме кон новите предизвици, кои идната година ќе ѝ ги донесе на нашата Македонија. Па, макар тоа навидум изгледало и како влегување во виртуелен свет. На моменти се чини дека дури и тоа е подобро од соочувањето со грубата реалност, која просечниот Македонец имаше можност да ја одживее изминатава година, а која беше полна со разочарувања за сите нас.

Најнапред поаѓајќи од фактот дека невработеноста се искачи до "завидна" бројка од 400.000, а голем број производствени капацитети не го доживеаја своето рестартирање. Со еден збор, Македонија дефинитивно доживеа економски колапс во изминатава година. Доживеа крах токму онаму каде што најмногу не боли, во економијата, во џебот на граѓанинот, во стандардот.

Дали ова беше година на измачување на Македонецот? Година во која не можејќи да си помогне тој си посегна по сопствениот живот!?

Да, сè уште се свежи сликите на стечајниот работник кој, барајќи пари за заработениот леб, умре пред телевизиските камери, пред очите на севкупната македонска јавност. Дали бараше премногу? Секако дека НЕ. Бараше егзистенција за себе и своето семејство. Она што во секоја нормална демократска земја го добива секој граѓанин на државата, работејќи. Но, проблемот овде е што не постојат нови работни места. Не работат фабриките, а секојдневно слушаме за отпуштање на работници од рентабилните фирми. Велат, имало превработеност! Да, но ги има премногу и оние кои секојдневно посегнуваат по сопствениот живот, затоа што не можат да најдат никаква работа.

Дали тоа е иднината на нашата Македонија? Се надеваме, НЕ! Како и секогаш пред дванаесет часот, кога во себе ќе си посакаме желба, по кој знае кој пат ќе ги затвориме очите, и ќе си речеме, дека тоа беше само една лоша година за нас, всушност како и многуте претходни.

Во новата година ќе зачекориме со нови желби, можности и просперитет, за кој искрено се надеваме дека ќе се случат, бидејќи тоа ни останува. А за да не бидат попусти желбите, ќе се сетиме и на неколкуте добри нешта, кои ѝ се случија на Македонија во изминатава година. Конечно, по 15 години транзиција, видовме малку светло на крајот на тунелот. Конечно, добивме "виза" за Европа, со која ни се гарантира, ако ништо друго, што би рекле старите, "ќе не биде"!

Потешко или полесно, ама ќе не биде. Сме издржале и потешки моменти од овие. Тоа пусто пусулче статус кандидат во моментот ни е единствената сламка за која можеме да се фатиме, за да не не однесе матната! Тоа парче хартија, полно со барања, кое повторно ние треба да го исполниме, се разбира, со нашата издржливост, ќе не одржува живи и во наредната година, давајќи ни надеж дека ќе ни тргне!

Ќе ни тргне, најнапред со економски бум, со по еден вработен од секое семејство, со рестартирање на индустриските капацитети, со зголемување на просечниот стандард, и конечно со признавање на нашето уставно име, кое години наназад е оспорувано, не само од Грција, туку и од некои други европски земји. Конечно, ќе му кажеме на светот да заборава на таа ступидна кратенка ФИРОМ, и громогласно ќе викнеме, ДА овде е Македонија, а ние сме Македонци!

Точно е дека патот до рајот не секогаш е поплочен со рози, барем ние тоа најдобро го знаеме, но мораме да веруваме во себе, во сопствената нација, и можноста дека навистина, не само што заслужуваме подобро, туку и можеме подобро.

Можеме тоа себе си да си го ветице за наредната година. Можеме, по кој знае кој пат, да си ги посакаме истите желби, со надеж дека токму наредната 2006 година ќе ни се исполнат. А за сè тоа ни треба толку малку...

Од основачот Ѓорѓија - Џорџ Атанасоски